

שנת 1959 היתה שנת התקדמות והתרחבות נוספת עבור בנק דיסקונט לישראל, יעידו — העליה בסכומי הפקדונות, ההלוואות וההשקעות, האשראים הדוקומנטריים והערבויות. אחד עשר סניפים נתוספו השנה לרשת הסניפים ברחבי הארץ. מספר החשבונות והמחזור הכללי של הבנק הגיעו להיקף גדול ביותר בתולדותיו.

הסכום הכולל של הפקדונות הגיע ביום 31 לדצמבר 1959 ל-194,004,433 ל"י לעומת 148,561,015 ל"י בסוף שנת 1958. בתוך סכום זה עלה הסכום הכולל של חשבונות הצבור — עו"ש, פקדונות, חסכונות וחשבו"נות אחרים מ-101,279,069 ל"י אשתקד ל-142,754,683 ל"י בסוף שנת 1959 — שיעור העולה גם השנה על הממוצע של עלית ה"פקדונות בבנקים בארץ. כעשרים אחוז מסכומי הפקדונות בבנקים מרוכזים עתה במוסדנו, ומספר החשבונות אצלנו מהוה אף הוא כ-20% מכלל מספר החשבונות ה"מוחזקים בבנקים מסחריים בארץ.

בין הגורמים השונים שתרמו הישגים אלה, יש לציין בראש וראשונה את התפתחותם המתמדת של הסניפים שהוקמו בשנים האחרונות. אין ספק כי בין הסיבות שגרמו לעליה הנכרת של הפקדונות, תופסת מקום מיוחד וחשוב המסורת של מתן שרות אדיב ויעיל ללקוח, אותה טפח סגל עובדי הבנק בנאמנות כל השנים. אם דרושה עדות למסורת זו, נמצאנה בתוצאות המאשאל ש"נערך ע"י מוסדנו, בו השתתפו כ-8000 איש, אשר מהם 5000 נמנים על לקוחות הבנק. על השאלה ש"הופנתה לבעלי חשבונות, מה הניע אותם לפתוח חשבון אצלנו, השיבו 51% ש"דידיהם המליצו ב"ניהם על השרות הטוב הניתן ע"י הבנק. לא פחות מ-92% מן ה"משתתפים במשאל היו מאוחדים בדעה שטיב השרות הניתן על-ידי הבנק הוא לפחות מעל לממוצע ואילו 66% הגדירוהו כ"מצוי"ן". זאת ועוד, ניתוח סטטיסטי של החשבונות הזכאים מגלה כי למעלה משני שלישים של החשבונות בונות במוסדנו הם חשבונות ש"יתרותיהן אינן עולות על 500 ל"י כ"א, ואילו 81% מסך כל הפקדונות מורכב מיתרות שלמטה מ-5000 ל"י. אנו מציינים עובדות אלו בסיפוק ובגאווה כי הן מעידות על ההארה שרושש לנו הצבור הרחב וכן על האמון שנתנו לנו מאה ושלישים אלף איש — מספר בעלי החשבונות בבנק כיום.

* תחזית מהדו"ח של מועצת המנהלים של בנק דיסקוט לישראל בע"מ לאסיפה הכללית ה"שנתית", שהתקיימה בשבוע שעבר.

פרסים
מחירו של אוסקר

ברביעי לאפריל יהיו עיני כל מעריצי ה"קולנוע בעולם נשואות מערבה, להוליבור, שם יחולקו ברוב פאר והדר, בפעם ה-33, פרסי אקדמית הסרטים האמריקאים לשנת 1960, או כפי שהם מכונים בלשון העם, פרסי אוסקר. בין ששביבת שחקני הוליבור תימשך ותגדום למשבר בתעשיית הסרטים הנמצאת בלאו הכי בשפל המדרגה, ובין ששביבת זו תבוא בינתיים על סיומה, אין ספק שטקס חלוקת פרסוני הברונזה המו"הבי, יהיה את המאורע הנוצץ והמתק ביותר בעולם הקולנוע השנה.

בעיני קהל הצופים נראה מתן פרס אוסקר כציון לשבח ופרס עבור הישג אמנותי. אולם בחוריו החדרים של ממלכת הסרטים האמריקאית אין זה עוד סוד: איש אינו משלה את עצמו כי הפרסים ניתנים באמת למצטיינים שבין השחקנים, הבמאים או הסרטים כי למעשה מגיע הפרס לא איש המקבל אותו, אלא לסוכן-הפרסומת שלו.

שחקן או במאי, שלא התברך במיוחד בכשרון אמנותי, אך לעומת זאת מצויה הפרטה בכיסו וסוכן פרסומת וזיו לצידו, יש לו סיכוי יפה לזכות בפרס, מאשר זה שניתן בכשרון בלבד. למעשה מתקרב מחירי רו של הפסלון המוזהב, שארכו 25 ס"מ ומשקלו 3 ק"ג, למחיר פסל אוריגנילי של מיכאל אנג'לו. אולם ברוב המקרים ההשקעה היא כדאית. הוכיח בפרסים, ובמיוחד בשני הגדולים — זה של השחקן הטוב ביותר של השנה וזה של השחקנית הטובה ביותר — איננה שאלת כבוד בלבד, לגבי היוושה פירושה הממשי הוא רוח של מאות אלפי דולרים בעתיד הקרוב.

איום על סוכן. אומדן זהיר של אנשי הוליבור קובע, כי מחירו של פרס אוסקר אחד נע בגבולות 25 אלף דולר נשכרי סרחה לסוכן-הפרסומת. אפילו אם שחקן פלוני ראוי בהחלט לאוסקר, ספק רב אם יזכה בו, אם לא יחזק את זכותו במזומנים. רק לפני שבועות מספר הודיע עתון הוליבורי מקצועי: "כוכבת קולנוע מפורסמת איימה על גדול סוכני-הפרסומת והוליבור: השג לי את האוסקר השנה — ולא אני מפסרת אותך!" למרות שהעתון לא פירש מהיה הכוונת, נקבו רכילאי הוליבור בשמור תיהן של אליוט טיילור, מרילין מונרו ודבורה קר. המומחים קבעו, ללא ספק, שכוכבת השנה תהיה ליו טיילור-פישר. ליו, אומרים הם, השיגה כבר הכל — אושר, הצלחה, כבוד, ואפילו הוכיחה את עצמה ככעלת כשרון — ועתה חסר לה רק האוסקר. ואמנם, בשנתיים האחרונות, נכשלה ליו פעמיים בעמדה על סף הזכייה, בעבור תפקידיה בסרטים עץ החיים וחחול על גג פח לוהט.

מרילין מונרו אף היא אינה בוחלת בפרס, ומישהו חשב ברצינות להציג הפעם את מועמדותה. ואילו דבורה קר היתה מועדת חמש פעמים לאוסקר, חזרה חמש פעמים הביתה בלעדיו. אם היתה זו היא ש"איימה על הסוכן, קל להבין לליבה. את סוכן-הפרסומת לא קשה היה לזהות: רוג'ר וקואן, העומדים בראש קונצרן-ענק של פרסומת קולנועית.

כללי הפעולה. כיצד מצליח סוכן-הפיר"סומת להביא ללקוחו את האוסקר? כלל יסודי הוא אינו משהל שוחד. דבר כזה בלתי-אפשרי, שכן אם היה לעשות זאת היה צריך לשחד למעלה ממחציתם של 2332 חברי האקדמיה לאמנות ומדעי הקולנוע, ה"מעניקה את הפרסים. מה שעליו לעשות הוא להחזיר את שם לקוחו עמוק לחודעתם של חברי האקדמיה, עד כי אפילו לא יעלה ב"דעתם לבחור במישהו אחר. למטרה זו מגויס סים כל אמצעי הפסיכולוגיה והטכניקה ה"מודרנית. מה שעל סוכן-הפרסומת לעשות: להגניב ידיעות על לקוחו לעתונות, בכל עת והזדמנות, לא חשוב באיזה הקשר.

● לארגן מקסימום של ראיונות בעתו"נים, בשבועונים ובטלביזיה.
● לדאוג להרפעה בלתי-פוסקת של ה"קוח בצבור, בנשפיע הזדה בפתחות סופר-מרקטינג ובכל מניין אדוק לכיסוי העתונות.
● לארגן מספר רב ככל האפשר של הצגות-חזרות מסרטי האחרונים של ה"קוח, ובמיוחד של הסרט החדש לו זוכה הלכות במועמדות, אפילו אם עליו לשלם את הגרעונות מכיסו.
● חברות פרסום מסוימות אף הרחיקו-לכת עד כדי הענקת פרסים מוקדמים לכוכביות, שניתנו כביכול על-ידי גופים צבוריים שאינם קיימים כלל, כדי להשפיע על הבחורים.

קולנוע

לא מכבר שיגרה סוכנות-פירסום מלוס אנג'לוס לעתונות סיפור מלהל צילומים, אודות כוכב מסוים שזכה בפרס מאת איגוד צלמים מסוים. עורך אחד העתונים חשד בסיפור, ערך חקירה פרטית משלו. התברר לו כי איגוד הצלמים שהעניק את הפרס היה מורכב משני חברים בלבד, אשר במקרה עבדו לשרותה של אותה חברת פירסומת. **ובכל זאת — המירוצ.** פעולות מסוג זה תובעות הוצאות ענק. הצרה היא שההשקעה הגדולה אינה מבטיחה לכוכב את ה"פרס הנכסף, כי באותה שעה משקיעים מתחרייו סכומים דומים באותן הפעולות. כובד משקלה העיקרי של הפרסומת מוטל על עתוני הקולנוע המקצועיים של הוליבור.

ליו טיילור, ב"לפתע בקיץ האחרון" הכל תלוי בטיב הפרסום

שכן למפרסמים לא איכפת מה חושב הקהל הרחב. הם חושבים כל העת רק על 2332 חברי האקדמיה בעלי זכות-הבחירה, שהם אנשי תעשיית הסרטים, היושבים בהוליבור. מבחינה כספית, רבה בעיקר חשיבותם של האוסקרים לסרט המצטיין ולשחקן ולשחקנית המצטיינים. שאר הפרסים פחותי ערך, כיון שאינם משפיעים ישירות על ההכנסות. מירוצ דרמטי במיוחד נערך בדרך כלל בין המלחינים ההוליבוריים, המוכנים לעשות הכל כדי ששירם יזכה בפרס, וכתוצאה מכך תגבר תפוצתו בשוק התקליטים. לפרסי שה"קן ושחקנית המשנה אין ערך רב, ואילו הפרסים הטכניים בעד תפאורה, תלבושות וכ"ו נמסרים בעיקר לבעלי הקשרים הטובים. רק חלק זעיר מחברי האקדמיה משתתף בהצבעה על חלוקת פרסים אלה — והוא הגנים העוסקים באותו שאלה. רוב המצביעים הינם אף שכירי האולפנים. בשנים הקודמות עבדו בשרות מ.ג.מ., יותר עובדי דים סנייים בפרס בכל תורה אחרת, לכן זכו תמיד סרטיה בפרסים הטכניים. אין למעשה כל קנה-מידה הגיוני, לפיו יכולים השופטים להחליט כי שחקן מסוים יביצע תפקיד טוב יותר מחברו, ב"תפקיד אחר. הדבר דומה לשופטים המחליטים כי לבניה טעימה משניצל וינאי. אף-על-פיכך, ולמרות שבהוליבור אין עוד לאיש

אשליות כיצד זוכים בפרס, נמשך המרוץ אל האוסקר וסוף עמו את קהל הצופים בעולם. השנה מתחרים ביניהם חמשה סרטים — ב"חזור, יומנה של אנה פראנק, סיפוריה של נזירה, משפט רצח ומקום בצמרת — על האוסקר לסרט הטוב ביותר. צירלסון (בר-חור), הסטון, פאול (האיש הזועם האחרון) מיני, ג'ק (חמים וטעים), למון, לורנס (מקום בצמרת) הרחי וג'ימס (משפט רצח) סטיארט מתחרים על פרס השחקן המצטיין. ואילו לאוסקר הניתן לשחקנית המצטיינת מועמד דות אליוזבת (לפתע בקיץ האחרון) טיילור, דוריס (דו-שיח בחדר המיטות) דיי, אודרי (סיפוריה של נזירה) הפבורן, קתרין (לפתע בקיץ האחרון) הפבורן וסימון (מקום בצמרת) סניורה.

הניתושים המוקדמים הם לטובת ב"חזור כסרט, ג'ימס סטיארט ואליזבת טיילור כי שחקנים. אולם הפתעות צפויות תמיד, כי קשה לשער מראש מי מסוכני-הפירסומת יהיה הפעם זריו ומכוכר יותר.

סרטים

בין הסוגים

גיהנום בכרך (צפון תל-אביב; אי"סליה) הוא בית-סוהר לנשים, במרכז רומא. תאיו גדושים אסירות מכל הסוגים ומכל המעמדות: גנבות, רוצחות, מועלות ופרור צות. בין סורגיו מתפתח החי-חיים בעל חוקי מוסר משלו. כמעט כל האסירות מאמינות כי לא מעשיהן הביאו אותן לכלא, אלא מולן הרע הדבק בהן מלידתן. נגד רוע-מזל זה אין מה לעשות. אפילו אם את תמימה וצדיקה, תגיעי בסופו של דבר ל"בית הסוהר. משום כך יש לנצל את החיים, לבלות ולהנות אפילו כשיש הפסקות בכלא. צגינת מוסר-השכל זה היא אגלה (אנה מניאני), פרוצה מבוגרת וחסרת-מעצורים, שבכח אישיותה המיוחדת הופכת למנהיגת האסירות. היא עושה כרצונה בבית-הסוהר: ישנה ביום ומתהללת בלילה, אפילו אם הדבר מפריע לחברותיה לישון. היא גונבת בלי נקיפת-מצפון, היא אמיצה ויהירה. כאשר נקלעת לבית-הסוהר לינה, עור זרתי-בית תמימה (ג'וליאטה מסינה), אשר פותחה שלא מדעת לסייע לפריצה לבית ארונה, מלמדת אותה אגלה את דרך-החיים שלה. לינה המטופשת מעריצה את אגלה, דבקה בתורתה. כשהיא משתחררת ומנסה לחיות גם כן, מוצאת לינה את מחייתה על המדרכות. לא עובר זמן רב והיא מוחזרת לבית-הסוהר, ממנו רצתה להשתחרר. היא לבושה בגדי פאר, צוהלת ושמהח לפגוש בחברותיה, מהן למדה לחיות חיים קלים. **אגלה אחרת.** בשובה מוצאת לינה אגלה שונה לגמרי מזו שהיתה מורתה ל"דרך-החיים הקלה. אגלה הבלתי-נשברת, ה"אכזרית וחסרת-המצפון, הפכה בינתיים — בתוכה — למשהו שונה לגמרי. סיפור אהבה טהורה, בין אחת האסירות לבין פועל מוסר ש"עבד בשכנות לבית-הסוהר, שהת"אהבו דרך חריץ בתריסי בית-הסוהר, ונסיון התאבדות של נערה שנאשמה ברציחת ולדה, מפכו את אגלה לרגשנית. היא, הקשוחה ומורת-הדרך, מחליטה לא לחזור עוד לדרך-החיים העוברת תמיד דרך בית-הסוהר.

זהו סרט מרהיב בעצמתו, כנה בתאורו ומרשים במוסר-ההשכל שלו. רנטו קסטלני, הבמאי, הצליח להעלות על הבד תמונה אוטנטית-כמעט של החי חיי האסירות, על עצבות ומסתחה. למרות שהתיאור הוא מקוטע-לפרקים, בשל המצאו של הבמאי לת"סוס בהרחבה החי-חיים זה, אין הדבר פוגע בכושר-המחקר של הסרט.

אולם בעיקר נשען הסרט על דמותה ה"דינמית המקסימה של אנה מניאני. למרות שהפעם היה עליה לשחק במחיצת שחקניות מוכשרות כמו ג'וליאטה מסינה ואחרות, מצ"לחה אנה להתעלות לאחת מפסגות כשרונה הדרמטי. הצלחת הסרט הוא נצחונה האישי של אישיותה הנפלאה של שחקנית גדולה זו.

חדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **דרשיה בכרך המיפלות** (אופרי, תל-אביב) — דוריס דיי ורוק הסטון, בקר מדיה רומנטית על מתיחה סלפוטית. מברר. **אייה אבי** (אורה, חיפה) — סרט ילדים סובייטי, אודות בתו של מפקד סרטי זנים, הנדרפת על-ידי הנאצים. מדמיע. **הירושימה אהובתי** (מאי, חיפה) — הנפלא בסרטי ההר. ציפיות אהבה בין אדריכל יאפני לשחקנית צרפתית. על רקע זחעות הירושימה. עמנואלה ריבה.